

בצלאל היה מארוף אומן אותיות, ובסוד כל צורוף וצרופ היה עושה אפנות. וכל מעשה ימעשה של המשכן, בכל צורף היה עושה המשכן, אמרת אחת, וכל מה שראוי לה. וכן בכל מעשי המשכן וכל אומן הפרקמים והתקינות של המשכן, הפל היה בצויר אומנות השם הקדוש.

ובשא לא קיים, לא יכול היה להקיםו. מה הטעם? משום שהרצון שעולה על אותו האותיות לא נמסר אלא למשה בלבד, והוא היה יודע אותו הרצון שעולה לאוֹתָן אותיות, ועל כן הוקם המשכן על ידו, שפטוב ויקם משה. ויתן משה. ויתן משה. ובצלאל לא היה יודע, ולא יכול היה להעמידו.

פתח רבי יצחק אחורי ואמר, (תהלים כא) ה' בעזק ישמח מלך ובישועתך מה יגיל מאד פאות לבו וגוו', חיים שאל מפק וגוו'. את השירה הוא לא אמר דוד אלא, על תשבחתה של בנטת ישראל, שהקדוש ברוך הוא משמח אותה בשמחת הتورה שנקרה עז, שפטוב (שם כת) ה' עז לעמו יתן וגוו'. ישמח מלך - זה הקדוש ברוך הוא (ו בנטת ישראל) שנקרה מלך, שפטוב (דברים לא) ויהי בישرون מלך.

ובישועתך מה יגיל מאד - זו ישועת המין, כמו שנאמר (תהלים ס) הושעה ימינו וענינו. ותוישע לו ימינו. (בר אחר) מה יגיל מאד, י' יתרה, וזהו סוד ברית הקודש, שהוא שמחת הפל (של), והפל נאמר על הפל הוה.

חיים שאל מפק נטחה לו ארך ימים עולם ועד. מכאן למן שלקוד המלך לא היו חיים כלל, פרט לזה שאדם הראשון נם לו ממשלו. ותני באורה, שדור הפל

בצלאל היה מארוף אינון אהרון, ובצלא דכל צרויפא וצרויפא היה עביד אומנותה. וכל עבידא וUBEIDA דמשכنا, בכל צרויפא היה עביד חד אומנו, וכל מה דאתחיז לייה. וכן בכל עבידאן דמשכna, וכל אינון שייפין ותקינוין דמשכna, פלא היה בצרויפא דאתוֹן דשׁמא קדיישא.

יבד אתה לא קמא לייה, לא היה יכול למיקם לייה. מי טעם. בגין דרעותא דסליק על אינון אהרון, לא את מסר אלא למשה בלחוודי, ואיהו היה ידע ההוא רעה דסליק לאינון אהרון, ועל דא (דף ר' מה ע"א) אתקס משכna על ידיה, דכתיב ויקם משה. ויתן משה. וישם משה. ובצלאל לא היה ידע, ולא היה יכול למיקם לייה.

פתח רבי יצחק אבתരיה ואמר, (תהלים כא) יי' בעזק ישמח מלך ובישועתך מה יגיל מאד פאות לבו וגוו', תיים שאל מפק וגוו', שירתא דא לא אמר לה דוד, אלא על תושבחתא דנכשת ישראל, דקדושא בריך הוא חדי לה בהידו דאוּרייתא, דאקרי עז, דכתיב, (תהלים כת) יי' עז לעמו יתן וגוו'. ישמח מלך: דא קדש בריך הוא (ר' אבא בנטת ישראל) דאתקרי מלך, דכתיב, (דברים לו) ויהי בישرون מלך.

ובישועתך מה יגיל מאד, דא ישועה דימינא, כמה דאת אמר (תהלים ס) הוושעה ימינך וענינו. ותוישע לו ימינו. (בר אחר) מה יגיל מאד, י' יתרה, וזהו רוזא דברית קיימת קדיישא, דאייה חדוה דכלא (ר' יה), וכלא על hei מילך אתמר.

חיים שאל מפק נטחה לו ארך ימים עולם ועד. מהכא אוּליפנא, דוד מלכא לא היה ליה חיים כלל, בר דאדם קדמאה יhab